

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 525

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 15 iulie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
109.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/2013 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 27/2011 privind transporturile rutiere.....	2–3
517.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/2013 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 27/2011 privind transporturile rutiere	3
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 257 din 6 mai 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (1) și art. 191 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, precum și ale art. 110 alin. (3) din Legea asistenței sociale nr. 292/2011	4–7
	Decizia nr. 263 din 6 mai 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 lit. f) și art. 101 alin. (2) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap	7–9
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
581.	— Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii	10–11
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 14 din 16 iunie 2014 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	12–15

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/2013 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 27/2011 privind transporturile rutiere**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 11 din 27 februarie 2013 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 27/2011 privind transporturile rutiere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 5 martie 2013, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul I punctul 1, articolul 111 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 111. — (1) Pentru a efectua transport rutier național contra cost de vehicule rutiere defecte sau care sunt avariate, întreprinderile trebuie să fie autorizate de către autoritatea competentă.

(2) Modalitatea de autorizare, precum și condițiile care trebuie îndeplinite pentru autorizarea transporturilor prevăzute la alin. (1) se stabilesc de către autoritatea competentă prin norme.”

2. La articolul I, punctul 2 se abrogă.

3. La articolul I, după punctul 3 se introduce un nou punct, punctul 3¹, cu următorul cuprins:

„3¹. **La articolul 19, după litera a) se introduce o nouă literă, litera a¹), cu următorul cuprins:**

«a¹) transportul de vehicule rutiere defecte sau care sunt avariate;»”.

4. La articolul I, punctul 4 se abrogă.

5. La articolul I punctul 5, alineatul (6) al articolului 24 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) Transporturile prevăzute la art. 111 se efectuează în condițiile stabilite de către autoritatea competentă prin norme.”

6. La articolul I punctul 6, alineatul (2) al articolului 35 se abrogă.

7. La articolul I punctul 7, alineatele (1) și (4) ale articolului 40 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 40. — (1) Transportul rutier național contra cost de persoane prin servicii regulate se efectuează numai cu autobuze dotate cu aparat de marcat electronic fiscal și cititor de carduri.

(4) Modul de utilizare, precum și condițiile pe care trebuie să le îndeplinească aparatele de marcat electronice fiscale și cititoarele de carduri vor fi reglementate prin norme metodologice, aprobate prin hotărâre a Guvernului.”

8. La articolul I punctul 8, alineatul (3) al articolului 41 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Modelul biletelor, abonamentelor și legitimațiilor speciale se stabilește prin ordin al ministrului finanțelor publice, la propunerea Ministerului Transporturilor.”

9. La articolul I punctul 9, alineatul (5) al articolului 41 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Transportul rutier în trafic județean/interjudețean al elevilor prevăzuți la art. 84 alin. (1)—(3) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, se efectuează cu autovehiculele destinate transportului de persoane deținute de către unitățile de învățământ, autoritățile administrației publice locale și/sau operatorii de transport rutier, după caz, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.”

10. La articolul I, după punctul 9 se introduc două noi puncte, punctele 9¹ și 9², cu următorul cuprins:

„9¹. **La articolul 67, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alineatele (3) și (4), cu următorul cuprins:**

«(3) Examinările prevăzute la alin. (1) și (2) se realizează de către o comisie de examinare, formată din 3 membri, specialiști în domeniul transporturilor rutiere din cadrul direcției de specialitate a aparatului propriu al autorității competente și din cadrul unității din subordinea acesteia cu atribuții în autorizarea operatorilor de transport rutier.

(4) Pentru prestarea activității de examinare, membrii comisiei de examinare prevăzuți la alin. (3) sunt remunerați din quantumul tarifului achitat de candidați pentru susținerea examinării, în condițiile stabilite de autoritatea competentă.»

9². După articolul 70 se introduc două noi articole, articolele 70¹ și 70², cu următorul cuprins:

«Art. 70¹. — Școlile de conducători auto din cadrul Ministerului Apărării Naționale și al Ministerului Afacerilor Interne, care efectuează pregătire în vederea obținerii permisului de conducere pentru personalul propriu, își desfășoară activitatea în baza condițiilor stabilite prin protocoale încheiate de fiecare dintre aceste ministere cu Ministerul Transporturilor.

Art. 70². — În cuprinsul protocoalelor prevăzute la art. 70¹ se stabilește și modul de aplicare a prevederilor art. 62 alin. (2) și (3) și ale art. 63, 64, 66 și 67.»”

11. La articolul I punctul 10, articolul 80 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 80. — Biletul de călătorie/Abonamentul este document cu regim special și reprezintă contractul de transport în cazul serviciilor regulate, încheiat între prestator-operator de transport și beneficiar-călător, prin care operatorul de transport rutier se obligă să efectueze transportul prin servicii regulate în condiții de

siguranță și confort, iar beneficiarul se obligă să achite anticipat contravaloarea sa, care include și asigurarea persoanelor și a bagajelor, precum și riscurile ce pot decurge din efectuarea transportului rutier.”

12. La articolul I, după punctul 10 se introduce un nou punct, punctul 11, cu următorul cuprins:

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 11 iulie 2014.
Nr. 109.

„11. **La articolul 85, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:**

«(3) Încălțările prevăzute la alin. (1) cu caracter contravențional se clasifică în 3 categorii, după cum urmează:

- a) încălțări foarte grave;
- b) încălțări grave;
- c) încălțări minore.»”

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/2013 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 27/2011 privind transporturile rutiere

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/2013 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 27/2011 privind transporturile rutiere și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 10 iulie 2014.
Nr. 517.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 257

din 6 mai 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (1) și art. 191 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, precum și ale art. 110 alin. (3) din Legea asistenței sociale nr. 292/2011

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, excepție ridicată de Teofil Cristea în Dosarul nr. 11.003/117/2011 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 863D/2013.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că actele emise de Institutul Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă pot fi contestate în fața instanței de judecată. De asemenea, arată că evaluarea medicală a persoanelor cu dizabilități trebuie realizată de către medici specialiști, în conformitate cu normele Organizației Mondiale a Sănătății.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 25 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 11.003/117/2011, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice.**

5. Excepția a fost ridicată de Teofil Cristea cu prilejul soluționării unei acțiuni având ca obiect asigurări sociale.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că imposibilitatea de a combate în fața instanței de judecată concluziile expertizei efectuate de Institutul Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă, centrele regionale de expertiză medicală a capacității de muncă sau comisiile centrale de expertiză medico-militară ale Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Administrației și

Internele și Serviciului Român de Informații reprezintă o încălcare a accesului liber la justiție, precum și a dreptului la un proces echitabil. În acest sens, arată că, potrivit dispozițiilor de lege criticate, concluziile acestor expertize sunt definitive și obligatorii, iar pensionarul, deși are formal posibilitatea de a contesta decizia asupra capacității de muncă în temeiul art. 78 alin. (6) din Legea nr. 263/2010, nu dispune însă și de mijloacele probatorii necesare pentru a combate rezultatele acestei expertize prin efectuarea altei expertize medicale în cauză. Totodată, susține că pensionarul este dezavantajat în fața instanței de judecată în raport cu Institutul Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă, întrucât eventuala expertiză pe care instanța ar solicita-o cu rol probatoriu în proces ar proveni tot de la medicii din cadrul acestei instituții, după cum prevede art. 191 alin. (1) din Legea nr. 263/2010. Pentru aceleași motive invocă și neconstituționalitatea art. 110 alin. (3) din Legea asistenței sociale nr. 292/2011. De asemenea, consideră că art. 80 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 aduce atingere dreptului la pensie, întrucât poate avea ca efect acordarea unui grad de invaliditate inferior, căruia îi corespunde un quantum mai redus al pensiei.

7. **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că împrejurarea că legiuitorul a stabilit în mod exclusiv și expres că numai medicii experți ai asigurărilor sociale au competența de a evalua capacitatea de muncă a persoanelor în vederea stabilirii gradelor de invaliditate constituie o garanție a corectitudinii evaluării de către persoane specializate și a respectării drepturilor de asigurări sociale.

8. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că nu poate fi reținută critica referitoare la încălcarea dreptului de acces liber la justiție, întrucât împotriva deciziei medicale de stabilire a gradului de invaliditate se poate face contestație și, ulterior, poate fi atacată în justiție, cu invocarea tuturor apărărilor considerate necesare. De asemenea, arată că dispozițiile de lege criticate se aplică fără privilegii și fără discriminări tuturor celor vizați de ipoteza normei, astfel că nu sunt încălcate prevederile art. 16 din Constituție. Totodată nu este afectat nici dreptul la pensie, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 47 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are dreptul de a stabili conținutul, condițiile și limitele acordării dreptului la pensie.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 80 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul public de pensii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, dispoziții potrivit cărora *„Institutul Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă, centrele regionale de expertiză medicală a capacității de muncă sau comisiile centrale de expertiză medico-militară ale Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Administrației și Internelor și Serviciului Român de Informații pot convoca pentru expertizare pensionarul de invaliditate. Concluziile expertizării sunt obligatorii și definitive.”*

13. Din motivarea excepției de neconstituționalitate reiese, de asemenea, că autorul excepției critică dispozițiile art. 191 alin. (1) din Legea nr. 263/2010, dispoziții potrivit cărora *„Expertizele dispuse de instanțele judecătorești în litigiile de asigurări sociale se efectuează numai de experți specializați în asigurări sociale.”*

14. Totodată, autorul excepției formulează critici de neconstituționalitate și cu privire la prevederile art. 110 alin. (3) din Legea asistenței sociale nr. 292/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011. Aceste dispoziții de lege au următorul conținut: *„Structurile prevăzute la alin. (1) sunt singurele unități de profil abilitate să efectueze evaluarea persoanelor în vederea încadrării în grade de dizabilitate sau invaliditate.”*

15. Art. 110 alin. (1) din Legea nr. 292/2011, la care face trimitere acest din urmă text de lege, are următorul conținut: *„Activitatea de evaluare a persoanelor care prezintă afecțiuni generatoare de dizabilități și/sau invaliditate se realizează de către Institutul Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă, denumit în continuare Institut, și structurile teritoriale de expertiză medicală.”*

16. Având în vedere că Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale nu a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 191 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 și ale art. 110 alin. (3) din Legea nr. 292/2011, Curtea urmează a se pronunța și asupra constituționalității acestor texte de lege, în raport cu criticile formulate de autorul excepției.

17. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele de lege criticate sunt contrare următoarelor prevederi din Constituție: art. 1 alin. (5) privind obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 47 alin. (2) privind dreptul la pensie și art. 148 alin. (2) referitor la prioritatea dreptului comunitar față de dispozițiile contrare din legile interne. De asemenea, invocă art. 20 din Constituție raportat la prevederile art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 80 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 fac parte din capitolul IV *„Pensii”*, secțiunea a 4-a *„Pensia de invaliditate”*, secțiune în care sunt reglementate condițiile de acordare a pensiei de invaliditate.

19. Potrivit dispozițiilor acestei secțiuni, dreptul la pensie de invaliditate se dobândește în urma unei expertize medicale de evaluare a capacității de muncă a solicitantului, expertiză prin care se stabilește gradul de invaliditate al acestuia [art. 71 alin. (2) și (3)]. Evaluarea medicală de specialitate se realizează de către medicul expert al asigurărilor sociale ori de către comisiile de expertiză medico-militară de pe lângă sistemul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională [art. 71 alin. (1)].

20. În ceea ce privește activitatea desfășurată de medicul expert al asigurărilor sociale, la care se referă autorul excepției de neconstituționalitate, aceasta se desfășoară în cadrul cabinetelor teritoriale de expertiză medicală și serviciilor de expertiză medicală județene, respectiv ale sectoarelor municipiului București, care funcționează în cadrul caselor teritoriale de pensii, precum și în cadrul Institutului Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă, denumit în continuare *INEMRCM* [art. 4 alin. (1) din Regulamentul de organizare și funcționare a Institutului Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă și a serviciilor teritoriale de expertiză medicală a capacității de muncă, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.229/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 940 din 21 octombrie 2005].

21. Cât privește situația cadrelor militare, a soldaților și gradaților voluntari, a polițiștilor și funcționarilor cu statut special din sistemul administrației penitenciare, expertiza medicală se realizează în conformitate cu dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 56/2012 pentru aprobarea criteriilor și normelor de diagnostic clinic, diagnostic funcțional și de evaluare a capacității de muncă pe baza cărora se stabilește aptitudinea și încadrarea în grade de invaliditate pentru cadrele militare, soldații și gradații voluntari, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 și 117 bis din 15 februarie 2012. Metodologia de expertizare în situația acestor categorii de persoane este stabilită prin Ordinul ministrului apărării naționale, al ministrului administrației și internelor și al directorului Serviciului Român de Informații nr. M.124/267/6478/2012 privind organizarea, funcționarea și atribuțiile comisiilor de expertiză medico-militară, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 16 ianuarie 2013.

22. Deciziile medicale prin care se stabilește gradul de invaliditate pot fi contestate la comisiile medicale de contestații sau la comisiile centrale de expertiză medico-militară ale Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Administrației și Internelor și Serviciului Român de Informații, după caz. Deciziile acestor comisii pot fi atacate, la rândul lor, în fața instanței de judecată, în termenul prevăzut de lege. În caz contrar, rămân definitive [art. 71 alin. (6), (9) și (10)].

23. Distinct de aceste dispoziții, art. 80 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 prevede dreptul Institutului Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă, al centrelor regionale de expertiză medicală a capacității de muncă sau al comisiilor centrale de expertiză medico-militară ale Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Administrației și Internelor și Serviciului Român de Informații de a convoca titularii dreptului la pensie de invaliditate pentru expertizare.

24. Aceasta reprezintă o formă suplimentară de control pe care entitățile amintite o pot exercita în vederea verificării corectitudinii deciziilor asupra capacității de muncă care reprezintă temeiul acordării pensiei de invaliditate.

25. De altfel, Curtea constată că, în speță, revizuirea deciziei medicale asupra capacității de muncă s-a efectuat în temeiul dispozițiilor art. 106 din Normele de aplicare a prevederilor Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 257/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 214 din 28 martie 2011, potrivit căroră *„Deciziile rămase definitive pot fi revizuite de către medicii experți ai asigurărilor sociale care le-au emis, la sesizarea părții interesate sau a organelor de control ale CNPP.”*

26. Autorul excepției de neconstituționalitate interpretează dispozițiile art. 80 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 263/2010 ca reprezentând un obstacol pentru desfășurarea unui proces echitabil, întrucât, pe de o parte, îl împiedică de a mai realiza o nouă expertiză medicală în cauză, iar pe de altă parte, chiar dacă instanța de judecată ar dispune o astfel de expertiză, aceasta s-ar efectua tot de către experții specializați în asigurări sociale.

27. Curtea apreciază că sintagma *„obligatorii și definitive”* ce caracterizează concluziile expertizei efectuate de INEMRCM, centrele regionale de expertiză medicală a capacității de muncă sau comisiile centrale de expertiză medico-militară ale Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Administrației și Internelor și Serviciului Român de Informații are în vedere, în realitate, raportul acestor instituții cu serviciile teritoriale de expertiză medicală a capacității de muncă care au emis deciziile inițiale asupra capacității de muncă, respectiv obligativitatea concluziilor expertizei pentru aceste din urmă entități, care se va reflecta în emiterea unor noi decizii medicale asupra capacității de muncă. Aceste decizii vor putea fi însă contestate în fața comisiilor medicale de contestații ori la comisiile centrale de expertiză medico-militară ale Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Administrației și Internelor și Serviciului Român de Informații, după caz, iar soluțiile pronunțate de aceste din urmă comisii pot fi atacate în fața instanțelor de judecată, potrivit art. 71 alin. (6) și (9) din Legea nr. 263/2010. De asemenea, deciziile medicale asupra capacității de muncă emise de înseși entitățile prevăzute la art. 80 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 vor fi supuse aceluiași căi de atac.

28. Astfel, instanța de judecată poate dispune efectuarea unei noi expertize medicale în cauză pentru a confirma ori a infirma cele dispuse în decizia medicală asupra capacității de muncă supuse contestației.

29. Că așa stau lucrurile o confirmă însăși instanța de judecată în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate care, în Încheierea din 13 august 2012, interpretând dispozițiile art. 80 alin. (1) din Legea nr. 263/2010, a reținut că *„a considera că expertiza efectuată este definitivă, iar instanța este ținută de concluziile acesteia, echivalează cu îngrădirea accesului efectiv la instanță al reclamantului, întrucât, deși în mod formal acesta ar avea posibilitatea de a contesta decizia asupra capacității de muncă, nu ar putea dispune însă și de mijloacele probatorii necesare pentru a combate concluziile Comisiei superioare de expertiză medicală a capacității de muncă din cadrul Institutului Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de muncă, în absența posibilității efectuării unei expertize medicale în cauză.”*

30. Prin urmare, instanța de judecată nu doar că nu a respins acțiunea ca inadmisibilă, dar a și dispus efectuarea unei expertize medicale în cauză.

31. De altfel, Curtea constată că dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 1.229/2005 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Institutului Național de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă și a serviciilor teritoriale de expertiză medicală a capacității de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 940 din 21 octombrie 2005, clarifică sensul dispozițiilor legale criticate.

32. Astfel, din conținutul art. 7¹ alin. (4) și art. 7³ din regulamentul mai sus amintit reiese că, în exercitarea atribuțiilor ce le revin, comisiile de avizare și control și Comisia superioară de Expertiză Medicală a Capacității de Muncă din cadrul INEMRCM emit avize și decizii, caracterul obligatoriu și definitiv vizând însă avizele, iar nu deciziile asupra capacității de muncă. În acest sens, se arată: *„Comisiile de avizare și control, în exercitarea competențelor lor, emit avize cu caracter obligatoriu asupra documentațiilor medicale sau, după caz, decizii medicale asupra capacității de muncă, după caz.”* [art. 7¹ alin. (4)]. De asemenea, *„Avizele emise de comisiile prevăzute la art. 7¹ și 7² privind cazurile analizate din punct de vedere medical și metodologic sunt definitive și aplicarea acestora este obligatorie la nivelul serviciilor teritoriale de expertiză medicală a capacității de muncă, cu toate consecințele ce decurg în privința dreptului la pensia de invaliditate.”*

33. În ceea ce privește critica referitoare la faptul că expertiza medicală realizată de către medicii experți ai asigurărilor sociale se realizează în mod exclusiv de către medicii specializați în asigurări sociale din cadrul structurilor prevăzute de lege, încadrați în unitățile enumerate de lege, Curtea apreciază că o astfel de reglementare a expertizei medicale a capacității de muncă asigură garanția unei evaluări calificate, imparțiale și unitare sub aspectul criteriilor medicale utilizate, cerințe esențiale având în vedere că această activitate este o formă de manifestare a asistenței medico-sociale asigurate de stat.

34. Faptul că, în situația în care, cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei medicale asupra capacității de muncă, instanța de judecată dispune efectuarea unei expertize medicale în scop probatoriu, iar aceasta va fi realizată tot de către medici specializați în asigurări sociale din cadrul structurilor enumerate de lege nu poate fi interpretată ca reprezentând în mod automat o încălcare a dreptului la un proces echitabil de vreme ce expertiza poate fi efectuată de alți medici decât cei care au emis decizia contestată, aspect ce urmează a fi verificat de instanța de judecată.

35. În sfârșit, cu privire la critica referitoare la încălcarea dreptului la pensie, Curtea reține că, în temeiul art. 47 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are libertatea de a stabili conținutul, limitele și condițiile acordării dreptului la pensie. Dacă, prin aplicarea dispozițiilor de lege, rezultă că titularul dreptului la pensie se încadrează în condiții ce determină scăderea cuantumului pensiei de invaliditate față de cel stabilit anterior, în considerarea altor condiții în funcție de care se determină scăderea capacității de muncă și de autoîngrijire, aceasta nu poate fi interpretată ca o atingere adusă dreptului la pensie. În acest sens, Curtea precizează că specificul pensiei de invaliditate este acela că se acordă ținând cont de starea de sănătate a asiguratului și, exceptând situația când este evident că în viitor nu pot apărea ameliorări, pensionarul trebuie să se prezinte periodic pentru reevaluare, schimbarea gradului de invaliditate având ca efect și modificarea cuantumului pensiei.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Teofil Cristea în Dosarul nr. 11.003/117/2011 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 80 alin. (1) și art. 191 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, precum și ale art. 110 alin. (3) din Legea asistenței sociale nr. 292/2011 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 mai 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 263

din 6 mai 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 lit. f) și art. 101 alin. (2) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 lit. f) și art. 101 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, excepție ridicată de Ghiță Costan în Dosarul nr. 10.103/190/2012 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 110D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că Legea nr. 448/2006 stabilește în mod clar care sunt beneficiarii drepturilor acordate prin acest act normativ. De asemenea, precizează că despre protecția proprietății nu se poate vorbi decât atunci când bunurile

sunt dobândite în mod legal. Or, în cauză, este vorba despre drepturi bănești încasate în mod necuvenit.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 22 ianuarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 10.103/190/2012, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 lit. f) și art. 101 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap.**

5. Excepția a fost ridicată de Ghiță Costan cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 4.464/2013 din 28 mai 2013, pronunțată de Judecătoria Bistrița în Dosarul nr. 10.103/190/2012, având ca obiect pretenții.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate aduc atingere dreptului de proprietate al acelei persoane care, deși nu a beneficiat de sumele acordate în mod nejustificat, după data decesului, persoanei cu handicap, membru al familie sale, este obligat să restituie aceste sume. Astfel consideră că formularea acestor texte de lege este ambiguă, întrucât nu face distincție între persoana îndreptățită să încaseze aceste sume și persoana care este moștenitor și nu prevede cine este cuprins în sintagma „familie”.

7. De asemenea, arată că textul de lege care prevede obligația persoanei care are în îngrijire, supraveghere și întreținere o persoană cu handicap de a comunica direcțiilor generale de asistență socială și protecția copilului județene,

respectiv locale ale sectoarelor municipiului București „*alte situații de natură să modifice acordarea drepturilor prevăzute de lege*” nu este clar, nereieșind că aceste situații se referă și la decesul persoanei cu handicap. În acest sens, arată că primăriile sunt acelea care comunică direcțiilor generale de asistență socială decesul persoanelor cu handicap. Totodată, consideră că această din urmă prevedere de lege se impune a fi eliminată, deoarece intenția legiuitorului nu a fost aceea de a sancționa persoana în grija căreia se află persoana cu handicap, ci aceea de a securiza relațiile sociale, de a menține și garanta libertățile și drepturile fundamentale.

8. **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

9. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

10. **Avocatul Poporului** consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că recuperarea de la moștenitori, familie sau reprezentanții legali, în condițiile dreptului comun, a sumelor încasate necuvenit cu titlu de prestații sociale de către persoana cu handicap, inclusiv a dobânzilor aferente, nu are semnificația unui transfer de proprietate care să încalce Constituția, ci este consecința unor fapte ilegale sancționate ca atare de lege. Totodată, observă că, din modul în care a fost formulată critica de neconstituționalitate, reiese mai degrabă că autorul acesteia urmărește modificarea sau completarea dispozițiilor de lege, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale, fiind atributul exclusiv al legiuitorului.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 60 lit. f) și art. 101 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2008, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții al căror cuprins este următorul:

— Art. 60 lit. f): „*Persoana care are în îngrijire, supraveghere și întreținere un copil sau adult cu handicap are următoarele obligații principale: [...]*

f) *să comunice direcțiilor generale de asistență socială și protecția copilului județene, respectiv locale ale sectoarelor municipiului București, în termen de 48 de ore de la luarea la cunoștință, orice modificare cu privire la gradul de handicap,*

domiciliu sau reședință, starea materială, precum și alte situații de natură să modifice acordarea drepturilor prevăzute de lege.”;

— Art. 101: „(1) *Sumele încasate necuvenit cu titlu de prestații sociale de către persoana cu handicap sau familia acesteia se recuperează de la aceasta, inclusiv dobânzile aferente.*

(2) *Sumele stabilite în conformitate cu prevederile alin. (1), nerecuperate din cauza decesului persoanei cu handicap, se recuperează, după caz, de la moștenitori, familie sau reprezentanți legali, în condițiile dreptului comun.*”

14. Analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, critica formulată vizează dispozițiile art. 60 lit. f) și cele ale art. 101 alin. (2) din Legea nr. 448/2006, astfel că numai acestea urmează a fi supuse analizei de constituționalitate.

15. Autorul excepției consideră că textele de lege criticate aduc atingere art. 44 din Constituție referitor la dreptul de proprietate privată.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia critică, în esență, obligația ce revine familiei de a restitui sumele de bani încasate cu titlu necuvenit de către persoana cu handicap, arătând că dispozițiile art. 101 alin. (2) din Legea nr. 448/2006 nu au un înțeles clar, întrucât nu disting între persoana care a încasat sumele, moștenitori și familie.

17. Analizând aceste critici, Curtea reține că dispozițiile art. 101 din Legea nr. 448/2006 urmăresc recuperarea sumelor încasate cu titlu necuvenit de către persoana cu handicap sau familia acesteia cu titlu de prestație socială acordată în sprijinul persoanei cu handicap. În cazul decesului acesteia din urmă, legea prevede posibilitatea recuperării acestor sume, după caz, de la moștenitori, familie sau reprezentanți legali, în condițiile dreptului comun. Astfel, dispozițiile art. 101 alin. (2) din Legea nr. 448/2006 au în vedere trei ipoteze:

18. În prima dintre aceste ipoteze, în cazul decesului persoanei cu handicap care a încasat personal, în mod necuvenit, sume cu titlu de prestații sociale, aceste sume urmează a se recupera de la moștenitorii legali sau testamentari, succesori ai drepturilor patrimoniale ale defunctului, potrivit dreptului comun.

19. Într-o a doua ipoteză, art. 101 alin. (2) din Legea nr. 448/2006 prevede posibilitatea recuperării sumelor de la familie. Această prevedere ar putea apărea ca vagă ori imprecisă dacă nu ar fi raportată la întregul ansamblu al Legii nr. 448/2006 în care măsurile de protecție socială acordate persoanei cu handicap sunt reglementate având în vedere faptul incontestabil că familia reprezintă de cele mai multe ori cel mai apropiat și cel mai adecvat mediu de sprijin și reintegrare a persoanei cu handicap în plan social. Astfel, spre exemplu, dispozițiile art. 7 alin. (1), art. 9 alin. (1) și (2), art. 15 alin. (3), art. 19 lit. d), art. 20 alin. (3), art. 21 alin. (2) lit. a), art. 25 alin. (6), art. 27 alin. (2), art. 28, art. 31 alin. (3), art. 31 alin. (4) lit. d) și f), art. 36 lit. e) și art. 58 alin. (5) din Legea nr. 448/2006 fac trimitere la membrii familiei atunci când reglementează măsurile de protecție socială acordată persoanelor cu handicap.

20. Tot acesta este și motivul pentru care anumite drepturi patrimoniale sunt acordate și familiei persoanei cu handicap, având în vedere implicarea și nevoia susținerii acesteia pentru a oferi un sprijin cât mai adecvat nevoilor celui aflat în îngrijire.

În acest sens, spre exemplu, art. 58 alin. (5) din Legea nr. 448/2006 prevede că „Beneficiară de prestația socială prevăzută la alin. (4) lit. b) și familia sau reprezentantul legal al copilului cu handicap grav, accentuat ori mediu pe perioada în care îl are în îngrijire, supraveghere și întreținere.” Prestația socială prevăzută la art. 58 alin. (4) lit. b) se referă la acordarea bugetului personal complementar lunar.

21. În situația în care aceste sume au fost încasate necuvenit, este firesc ca obligația de restituire, atât în timpul vieții persoanei cu handicap, cât și după decesul acesteia, să revină familiei, respectiv acelor persoane cărora le-au fost acordate aceste drepturi.

22. În sfârșit, a treia ipoteză este asemănătoare celei de-a doua ipoteze, referindu-se însă la reprezentantul legal al persoanei cu handicap.

23. Stabilirea, în speță, a calității de moștenitor ori de membru al familiei care a încasat necuvenit drepturi cu titlu de prestații sociale reprezintă o chestiune de aplicare a legii, de competența instanței de judecată.

24. În orice caz, Curtea reține că protecția dreptului de proprietate privată nu se poate extinde asupra sumelor dobândite necuvenit. În acest sens, prin Decizia nr. 727 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 562 din 8 august 2011, Curtea a statuat că obligația de restituire a acestor sume nu contravine niciunei prevederi constituționale, ci, dimpotrivă, „se întemeiază pe îndatorirea prevăzută de art. 57 din Constituție, republicată, potrivit căreia drepturile și libertățile trebuie exercitate cu bună-credință și fără să se încalce drepturile și libertățile altora.”

25. Cât privește dispozițiile art. 60 lit. f) din Legea nr. 448/2006, Curtea reține că acestea instituie obligația persoanei care are în îngrijire, supraveghere și întreținere un copil sau adult cu handicap de a comunica direcțiilor generale de asistență socială și protecția copilului județene, respectiv locale, ale sectoarelor municipiului București, acele situații care ar influența acordarea drepturilor prevăzute de lege. Potrivit textului de lege amintit, aceste situații pot avea în vedere modificarea

gradului de handicap, a domiciliului sau a reședinței ori a stării materiale. Pentru a nu omite și alte cazuri diverse care, în practică, ar putea determina modificarea acordării drepturilor, legiuitorul a arătat că obligația art. 60 lit. f) din Legea nr. 448/2006 se referă și la „alte situații de natură să modifice acordarea drepturilor prevăzute de lege”.

26. Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că decesul nu ar putea constitui una dintre aceste cauze, întrucât comunicarea decesului persoanelor cu handicap către direcțiile generale de asistență socială se realizează de către primării. În același sens, arată că textul de lege are în vedere modificarea, și nu încetarea acordării drepturilor prevăzute de lege.

27. Examinând aceste critici, Curtea apreciază că textul de lege criticat se referă la toate situațiile care ar putea aduce modificări în ceea ce privește acordarea drepturilor de care beneficiază persoanele cu handicap și cei care au în grijă aceste persoane. Aceste modificări pot duce la creșterea numărului ori a cuantumului drepturilor acordate, la scăderea acestora ori la sistarea acordării, după caz, urmărindu-se astfel corelarea obligațiilor de care sunt ținute autoritățile în sensul protecției persoanei cu handicap cu situația concretă în care se găsește aceasta. Decesul reprezintă, evident, una dintre aceste situații.

28. Dacă, în speță, obligația prevăzută de art. 60 lit. f) din Legea nr. 448/2006 a fost sau nu îndeplinită de către persoanele care se încadrează în ipoteza acestui text de lege reprezintă o problemă de fapt, a cărei dezlegare cade în competența instanței de fond.

29. Oricum, Curtea reține că dispozițiile art. 60 lit. f) din Legea nr. 448/2006 nu pot fi privite ca o sancțiune pentru nerespectarea dispozițiilor art. 101 alin. (2) din aceeași lege, întrucât obligația de restituire prevăzută de acest din urmă text de lege se întemeiază pe normele de drept comun referitoare la îmbogățirea fără justă cauză, reglementate de art. 992 și următoarele din Codul civil din 1864, respectiv art. 1635 din Codul civil actual, iar nu pe regulile răspunderii civile delictuale ori ale unei alte forme de răspundere.

30. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ghiță Costan în Dosarul nr. 10.103/190/2012 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 60 lit. f) și art. 101 alin. (2) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 mai 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 22 februarie 2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 9, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Numărul maxim de posturi este de 139, exclusiv demnitarii și posturile aferente cabinetului ministrului. Începând cu 1 ianuarie 2015, numărul maxim de posturi este de 143, exclusiv demnitarii și posturile aferente cabinetului ministrului.”

2. La articolul 11, alineatul (5) va avea următorul cuprins:

„(5) În îndeplinirea atribuțiilor sale, ministrul culturii este ajutat de 3 secretari de stat, un subsecretar de stat, un secretar general și un secretar general adjunct.”

3. Anexa nr. 1 „Structura organizatorică a Ministerului Culturii” se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

4. La anexa nr. 2, la punctul II „Organe de specialitate ale administrației publice centrale și instituții publice de cultură de importanță națională finanțate din venituri proprii și din subvenții acordate de la bugetul de stat”, nota din final va avea următorul cuprins:

„NOTĂ:

Unitățile prevăzute la nr. crt. 1—46 pot utiliza un număr maxim de 5.659 de posturi.”

Art. II. — (1) Regulamentul de organizare și funcționare a Ministerului Culturii se modifică prin ordin al ministrului culturii, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

(2) Încadrarea personalului în numărul maxim de posturi aprobat și în noua structură organizatorică prevăzută în anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare, se aprobă prin ordin al ministrului culturii, în termenele și cu respectarea condițiilor prevăzute de legislația în vigoare pentru fiecare categorie de personal.

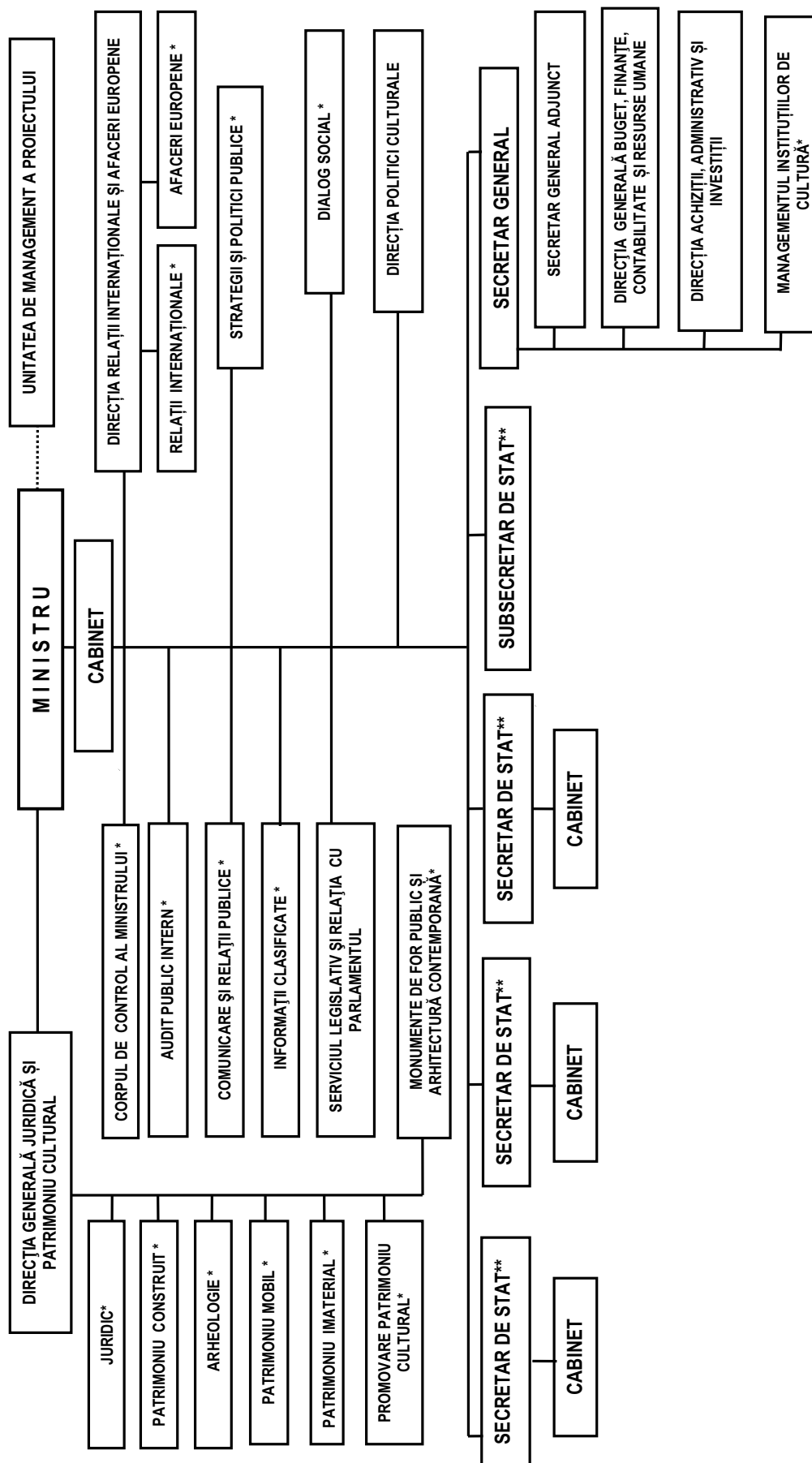
PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Viceprim-ministru, ministrul culturii,
Kelemen Hunor
p. Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,
Shhaideh Sevil,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Ioana-Maria Petrescu
Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea
Ministrul muncii, familiei, protecției
sociale și persoanelor vârstnice,
Rovana Plumb

ANEXĂ¹⁾
(Anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 90/2010)

**STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Ministerului Culturii**

Numărul maxim de posturi – 139
Începând cu anul 2015 numărul maxim de posturi – 143
(exclusiv demnitarilor și posturile aferente cabinetului ministrului)

* Se organizează la nivel de compartiment conform legislației în vigoare, prin ordin al ministrului culturii.

** Secretarii de stat și subsecretarii de stat exercită atribuțiile delegate prin ordin al ministrului culturii.

1) Anexa este reprodusă în facsimil.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 14

din 16 iunie 2014

Dosar nr. 15/1/2014/HP/P

Corina Michaela Jîjîie — președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului

Ana Maria Dascălu — judecător la Secția penală

Sofica Dumitrașcu — judecător la Secția penală

Simona Cristina Neniță — judecător la Secția penală — judecător-raportor

Marius Dan Foițoș — judecător la Secția penală

Lucia Rog — judecător la Secția penală

Luminița Livia Zglimbea — judecător la Secția penală

Simona Daniela Encean — judecător la Secția penală

Lavinia Valeria Lefterache — judecător la Secția penală

Aurelia Hirt — magistrat-asistent

hotărâri rămase definitive înainte de intrarea în vigoare a noului Cod penal, urmare judecării cauzei în procedura prevăzută de art. 320¹ din Codul de procedură penală anterior, maxim special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită va fi redus cu o treime ca urmare a aplicării art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală.”

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare privind sesizarea formulată.

ÎNALTA CURTE,

Asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 22 aprilie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 4.257/281/2014, Tribunalul Prahova — Secția penală, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a problemei de drept, respectiv dacă în interpretarea art. 6 alin. (1) din Codul penal, în ipoteza în care este vorba despre o hotărâre de condamnare cu aplicarea art. 320¹ din Codul de procedură penală anterior, se reduce pedeapsa la maximum special prevăzut de lege pentru infracțiunea săvârșită, maxim ce se va reduce cu 1/3 ca urmare a judecării cauzei prin aplicarea principiului recunoașterii vinovăției.

II. Expunerea succintă a cauzei

Prin Sentința penală nr. 545 din 27 februarie 2014 pronunțată de Judecătoria Ploiești în Dosarul nr. 4.257/281/2014, în baza art. 595 din Codul de procedură penală, s-a respins, ca neîntemeiată, sesizarea formulată de comisia instituită potrivit Hotărârii Guvernului nr. 836/2013 privind constituirea și atribuțiile comisiilor de evaluare a incidenței aplicării legii penale mai favorabile în cazul persoanelor aflate în executarea pedepselor și măsurilor educative privative de libertate din perspectiva noilor reglementări penale și procesual penale de aplicare a legii penale mai favorabile, cu privire la persoana condamnată B. L.

Prin sesizarea înregistrată pe rolul Judecătoriei Ploiești, comisia instituită potrivit Hotărârii Guvernului nr. 836/2013 a solicitat aplicarea legii penale mai favorabile cu privire la condamnatul B.L., aflat în Penitenciarul Ploiești, apreciind că sunt incidente dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal, în sensul că pedeapsa urmează a fi redusă ca urmare a aplicării dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală.

Analizând actele dosarului, Judecătoria Ploiești a reținut că persoana condamnată se află în executarea unor pedepse privative de libertate, de 3 ani închisoare, 2 ani și 6 luni închisoare și 2 ani și 6 luni închisoare, condamnările fiind pronunțate pentru săvârșirea infracțiunilor de furt calificat, cu aplicarea dispozițiilor art. 320¹ din Codul de procedură penală.

S-a constatat că pentru săvârșirea infracțiunilor menționate au fost aplicate pedepse cu închisoarea, al căror quantum se încadrează în limitele de pedeapsă prevăzute de noul Cod

Pe rol este sesizarea formulată de Tribunalul Prahova — Secția penală, prin Încheierea din data de 22 aprilie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 4.257/281/2014, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a problemei de drept, respectiv dacă în interpretarea art. 6 alin. (1) din Codul penal, în ipoteza în care este vorba despre o hotărâre de condamnare cu aplicarea art. 320¹ din Codul de procedură penală anterior, se reduce pedeapsa la maximum special prevăzut de lege pentru infracțiunea săvârșită, maxim ce se va reduce cu 1/3 ca urmare a judecării cauzei prin aplicarea principiului recunoașterii vinovăției.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 274 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Justina Condoiu, din cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că la dosarul cauzei s-au transmis puncte de vedere asupra chestiunii de drept, din partea unor curți de apel și a instanțelor arondate acestora, precum și opinii scrise ale unor specialiști în drept penal din cadrul Universității din Craiova și Universității de Vest din Timișoara.

De asemenea a mai arătat că, la data de 29 mai 2014, a fost depus raportul întocmit de către judecătorul-raportor, care a fost comunicat părții, în conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, însă aceasta nu transmis la dosar punctul său de vedere privind chestiunea de drept supusă judecării.

Reprezentantul procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, având cuvântul, după expunerea argumentelor juridice, a arătat că soluția propusă chestiunii de drept ce face obiectul sesizării este următoarea:

„Pentru determinarea legii penale mai favorabile potrivit art. 6 alin. (1) din Codul penal în cazul sancțiunilor aplicate prin

penal, condamnatul a beneficiat deja de aplicarea dispozițiilor art. 320¹ din Codul de procedură penală anterior, în sensul reducerii limitelor de pedeapsă, astfel că o nouă aplicare a dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală ar conduce la aplicarea repetată și nelegală a unor reduceri ale limitelor pedepsei prevăzute de lege.

Împotriva acestei sentințe penale a formulat contestație Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești, solicitând desființarea sentinței și, ca urmare a rejudecării, să se dispună aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal cu privire la pedepsele condamnatului.

În motivarea contestației s-a arătat că, la aprecierea limitelor speciale ale infracțiunilor prevăzute în noul Cod penal, trebuie să se ia în considerare și reducerea acestora cu o treime, ca urmare a aplicării dispozițiilor art. 320¹ din Codul de procedură penală anterior, care sunt reluate în cuprinsul art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală. S-a mai menționat că reducerea limitelor speciale ale pedepsei reprezintă un drept câștigat al deținutului, care nu poate fi înlăturat, în caz contrar putându-se ajunge la încălcarea principiului egalității și nediscriminării, prin aplicarea unui tratament diferențiat, în cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă.

La termenul de judecată din 22 aprilie 2014, Tribunalul Prahova — Secția penală, în Dosarul 4.257/281/2014, a pus în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală pentru dezlegarea, de principiu, a chestiunii de drept vizând interpretarea art. 6 din Codul penal, în ipoteza în care este vorba despre o hotărâre de condamnare cu aplicarea art. 320¹ din Codul de procedură penală anterior, respectiv dacă se reduce pedeapsa la maximum special prevăzut de lege pentru infracțiunea săvârșită, maxim ce se va reduce cu 1/3, ca urmare a judecării cauzei prin aplicarea principiului recunoașterii vinovăției.

Constatând că soluționarea cauzei depinde de dezlegarea de principiu a chestiunii de drept invocate, în baza art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală, s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală pentru a pronunța o hotărâre prealabilă.

III. Punctul de vedere al Tribunalului Prahova cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

În încheierea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanța de judecată nu a menționat motivele care susțin admisibilitatea sesizării, potrivit dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, și nici punctul de vedere cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării.

IV. Punctul de vedere al părții cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

În urma comunicării raportului, întocmit în temeiul art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, condamnatul B.L. nu a formulat un punct de vedere scris privind chestiunea de drept supusă judecării, astfel cum avea posibilitatea potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

V. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate

Înalta Curte de Casație și Justiție constată că, în majoritate, judecătorii din cadrul curților de Apel Pitești, Craiova, Galați, Alba Iulia, Constanța, Cluj, Bacău, Timișoara, Oradea și instanțelor arondate acestora au comunicat opinia în sensul că, în interpretarea art. 6 alin. (1) din Codul penal, în ipoteza în care este vorba despre o hotărâre de condamnare cu aplicarea art. 320¹ din Codul de procedură penală anterior, se reduce pedeapsa la maximum special prevăzut de legea nouă, pentru

infracțiunea săvârșită, iar acest maxim se reduce cu o treime, ca urmare a judecării cauzei prin aplicarea dispozițiilor legale privind recunoașterea vinovăției.

Judecătorii de la Curtea de Apel Târgu Mureș, Judecătoria Gheorghieni, Judecătoria Luduș, Tribunalul pentru minori și familie Brașov, Judecătoria Rupea, Tribunalul București — Secția I penală, Judecătoria Sector 3 București, Judecătoria Sector 6 București, Tribunalul Arad, Judecătoria Bacău, Judecătoria Onești au apreciat, în sens contrar, că la stabilirea maximumului special din legea nouă, în vederea determinării legii penale mai favorabile, pentru infracțiuni definitiv judecate cu aplicarea art. 320¹ din Codul de procedură penală anterior, instanța nu va putea reduce maximumul special din legea nouă cu 1/3.

VI. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Referitor la chestiunea de drept supusă dezlegării, Ministerul Public a susținut, în esență, în concluziile scrise, depuse la dosar, că, în aplicarea art. 6 alin. (1) din Codul penal, urmează a fi avut în vedere maximumul pedepsei prevăzut în legea nouă, astfel cum este acesta determinat, prin aplicarea cauzelor legale de reducere, în cazul în care, prin hotărârea definitivă de condamnare, acestea au fost reținute. În măsura în care hotărârea definitivă de condamnare a fost pronunțată în procedura simplificată de recunoaștere a vinovăției, stabilindu-se o pedeapsă între limitele reduse cu o treime, ca efect al aplicării dispozițiilor art. 320¹ alin. 7 din Codul de procedură penală anterior, o atare procedură rămâne câștigată condamnatului, comparația ce are ca finalitate identificarea maximumului posibil de aplicat, potrivit legii noi, urmând a se face cu maximumul de pedeapsă prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, redus cu o treime.

S-a mai arătat că procedura simplificată de judecată există și în noua reglementare, regăsindu-se în dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, iar reducerea limitelor de pedeapsă este și în legea nouă obligatorie.

S-a apreciat că o eventuală înlăturare a beneficiului câștigat de condamnat, ca urmare a aplicării procedurii recunoașterii vinovăției, ar conduce la încălcarea principiului egalității și nediscriminării, prin aplicarea unui tratament diferențiat unor cazuri similare, fără a exista o motivare obiectivă și rezonabilă.

VII. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, s-a solicitat specialiștilor în drept penal opinia asupra chestiunii de drept.

Specialiștii Facultății de Drept din cadrul Universității din Craiova au apreciat că problema de drept trebuie dezlegată în sensul că, în aplicarea art. 6 alin. (1) din Codul penal, dacă prin hotărârea de condamnare instanța a stabilit anterior pedeapsa cu aplicarea art. 320¹ din Codul de procedură penală anterior, reducerea pedepsei se face până la maximum special prevăzut de legea nouă, redus cu 1/3. În acest sens s-a argumentat că dispozițiile 320¹ din Codul de procedură penală anterior, dar și dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală actual, au natura juridică a unei cauze de diferențiere a regimului sancționator, în funcție de atitudinea de recunoaștere-nerecunoaștere a inculpatului, astfel că, în dezlegarea problemei analizate, trebuie stabilit dacă o cauză de diferențiere a regimului sancționator, reglementată în legea nouă, și care are natura juridică a unei norme de drept substanțial are aplicabilitate în privința pedepselor definitive.

Specialiștii Facultății de Drept și Științe Administrative din cadrul Universității de Vest din Timișoara au apreciat că

problema de drept trebuie dezlegată în sensul că efectele prevederilor art. 320¹ din Codul de procedură penală anterior, stabilite cu autoritate de lucru judecat prin hotărârea de condamnare, se vor reflecta și asupra limitelor de pedeapsă, astfel cum au fost reduse prin noul Cod penal, întrucât nu există nicio dispoziție legală care să interzică aplicarea succesivă sau concomitentă a două legi mai favorabile distincte.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Opinia judecătorului-raportor este în sensul că, în aplicarea legii penale mai favorabile, după judecarea definitivă a cauzei, potrivit art. 6 alin. (1) din Codul penal, atunci când se compară pedeapsa aplicată cu maximul special prevăzut de legea nouă, nu se va lua în considerare cauza specială de reducere a pedepsei prevăzută de art. 320¹ alin. 7 din Codul de procedură penală anterior, reținută condamnatului și valorificată în pedeapsa concretă.

În raport s-a arătat că din coroborarea dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal și art. 187 din Codul penal rezultă că în cazul aplicării legii penale mai favorabile, ca urmare a intervenirii unei legi care prevede o pedeapsă mai ușoară, pedeapsa aplicată prin hotărârea definitivă se reduce până la maximul special prevăzut de legea nouă, care incriminează fapta în forma consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei. Așadar, operează o singură reducere a pedepsei, fără posibilitatea aplicării dispozițiilor privind recunoașterea vinovăției, în sensul reducerii cu încă o treime a maximului special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită.

Cauzele legale de reducere a pedepsei din reglementarea anterioară, respectiv dispozițiile privind judecata în cazul recunoașterii vinovăției — art. 320¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, art. 16 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, art. 9 alin. (2) din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, art. 10 alin. (1) teza I din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, regăsite și în dispozițiile legale în vigoare, art. 367 alin. (5) din Codul penal, art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, acționează succesiv asupra pedepsei și își produc efecte fiecare în parte, însă sunt incidente numai în cursul judecării, nu și după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, chiar dacă intervine o lege penală mai favorabilă.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

A. Cu privire la condițiile de admisibilitate a sesizării

În cauză sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală.

În acest sens, Tribunalul Prahova este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, respectiv contestația formulată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești împotriva Sentinței penale nr. 545 din 27 februarie 2014, pronunțată de Judecătoria Ploiești, chestiunea de drept, cu care a fost sesizată instanța supremă, nu a primit încă rezolvare printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, iar soluționarea pe fond a cauzei depinde de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

Constatând îndeplinite condițiile de admisibilitate, Înalta Curte a procedat la analizarea pe fond a chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

B. Cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare este solicitată, reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal, când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim.

Textul legal prevede imperativ când operează reducerea pedepsei închisorii sau amenzii, atunci când intervine o lege mai favorabilă după o hotărâre definitivă de condamnare și până la executarea completă a pedepsei — anume când pedeapsa definitivă aplicată depășește maximul special al pedepsei prevăzute în legea nouă pentru infracțiunea săvârșită.

În această situație, pedeapsa aplicată se reduce până la maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită.

Conform art. 187 din Codul penal, prin *pedeapsă prevăzută de lege* se înțelege pedeapsa prevăzută în textul de lege, care incriminează fapta săvârșită în formă consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei.

Coroborând dispozițiile legale enunțate reiese cu evidență că pedeapsa aplicată prin hotărâre definitivă se reduce, în acest caz, până la maximul special prevăzut de legea care incriminează fapta nouă în forma consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau majorare a pedepsei.

Așadar, operează o singură reducere a pedepsei, fără posibilitatea aplicării succesive a dispozițiilor privind recunoașterea infracțiunii, în sensul reducerii cu încă o treime a maximului special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită.

Prin Decizia nr. 1 din 14.04.2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept în materie penală a statuat, privitor la pedepsele definitive, că prin aplicarea legii penale mai favorabile legiuitorul nu a înțeles să repună în discuție criteriile de stabilire și individualizare a sancțiunii, ci numai să înlăture de la executare acea parte din sancțiune care excede maximului prevăzut de legea nouă, respectiv acea sancțiune mai grea care nu mai este prevăzută de legea nouă. În concluzie, verificând dacă se impune modificarea, potrivit art. 6 din Codul penal, a unei sancțiuni definitive aplicate, comparația se va realiza numai între cuantumul pedepsei aplicate și maximul prevăzut de legea nouă. Reducerea va opera numai când cuantumul pedepsei aplicate este superior maximului special prevăzut de legea nouă, în toate situațiile numai până la maximul special prevăzut de noua lege.

Referitor la incidența dispozițiilor art. 320¹ alin. 1 și 7 din Codul de procedură penală anterior, asupra pedepselor definitive, în situația prevăzută de art. 6 din Codul penal, se rețin următoarele:

Prin deciziile nr. 1.483 și 1.470 din 8.11.2011, Curtea Constituțională a României a statuat că dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală — acordul de recunoaștere a vinovăției, ce au o dublă natură — procesuală și de drept material, sunt neconstituționale în măsura în care nu permit aplicarea legii penale mai favorabile tuturor situațiilor juridice născute sub imperiul legii vechi și care nu permit aplicarea legii

penale mai favorabile tuturor situațiilor juridice născute sub imperiul legii vechi și care continuă să fie judecate sub legea nouă, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

În acord cu deciziile nr. 1.470/8.11.2011 și nr. 1.483/8.11.2011 ale Curții Constituționale, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 121/2011 pentru modificarea și completarea unor acte normative a prevăzut în art. XI că, în cauzele aflate în curs de judecată în care cercetarea judecătorească în primă instanță începuse anterior intrării în vigoare a Legii nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător la primul termen de judecată cu procedura completă, imediat următor intrării în vigoare a ordonanței de urgență.

Așadar, prevederile art. 320¹ din Codul de procedură penală anterior se aplică până la începerea cercetării judecătorești, iar în situații tranzitorii (recunoașterea vinovăției de către inculpații care au fost trimiși în judecată sub imperiul legii vechi — anterior Legii nr. 202/2010, dar care, depășind momentul procesual al începerii cercetării judecătorești și până la soluționarea definitivă a cauzei, se judecă potrivit legii noi — după intrarea în vigoare a Legii nr. 202/2010 care a introdus art. 320¹ din Codul de procedură penală anterior), până la primul termen de judecată cu procedura completă imediat următor intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 121/2011.

Prin urmare, cauza specială de reducere a pedepsei — art. 320¹ din Codul de procedură penală anterior — se aplică numai în cursul judecății, până la pronunțarea unei hotărâri definitive (în situații tranzitorii), și nu este susceptibilă de aplicabilitatea principiului retroactivității legii penale mai favorabile în faza executării. Nu ar putea fi admisă o teză contrară, întrucât s-ar aduce atingere stabilității raporturilor juridice — unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului, care prevede, printre altele, ca soluția dată în mod definitiv oricărui litigiu de către instanțe să nu mai poată fi supusă rejudecării.

Ca atare, nu există niciun argument juridic pentru ca, după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, prin intervenirea unei legi mai favorabile, care prevede o pedeapsă mai ușoară decât sancțiunea aplicată și care depășește maximul special prevăzut de legea nouă, să opereze succesiv reducerea pedepsei — inițial până la maximul special prevăzut de legea nouă și apoi reducerea acestui maxim cu încă o treime ca urmare a judecării cauzei în fond prin aplicarea dispozițiilor art. 320¹ din Codul de procedură penală anterior.

De altfel, prin Decizia nr. 7 din 26 mai 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a stabilit că, în aplicarea legii penale mai favorabile, potrivit art. 6 din Codul penal, în cazul infracțiunilor continuate, prin sintagma „maxim special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită” se înțelege maximul special prevăzut de lege pentru infracțiune, fără luarea în considerare a cauzei de majorare a pedepsei prevăzută pentru infracțiunea continuată.

De asemenea, prin Decizia nr. 8 din 26 mai 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a statuat că, în aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei, potrivit art. 6 alin. (1) din Codul penal, la maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită nu se vor lua în considerare circumstanțele atenuante sau agravante reținute condamnatului și care apar valorificate în pedeapsa concretă, atunci când se compară pedeapsa aplicată cu maximul special prevăzut de legea nouă.

Pentru considerentele expuse rezultă că, în aplicarea legii penale mai favorabile, după judecarea definitivă a cauzei, potrivit art. 6 alin. (1) din Codul penal, atunci când se compară pedeapsa aplicată cu maximul special prevăzut de legea nouă, nu se va lua în considerare cauza specială de reducere a pedepsei prevăzută de art. 320¹ alin. 7 din Codul de procedură penală anterior, reținută condamnatului și valorificată în pedeapsa concretă.

În temeiul art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Prahova — Secția penală prin Încheierea din data de 22 aprilie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 4.257/281/2014, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea în principiu a problemei de drept, respectiv dacă în interpretarea art. 6 alin. (1) din Codul penal în ipoteza în care este vorba despre o hotărâre de condamnare cu aplicarea art. 320¹ din Codul de procedură penală anterior se reduce pedeapsa la maximul special prevăzut de lege pentru infracțiunea săvârșită, maxim ce se va reduce cu 1/3 ca urmare a judecării cauzei prin aplicarea principiului recunoașterii vinovăției.

Stabilește că în aplicarea legii penale mai favorabile, după judecarea definitivă a cauzei, potrivit art. 6 alin. (1) din Codul penal, atunci când se compară pedeapsa aplicată cu maximul special prevăzut de legea nouă, nu se va lua în considerare cauza specială de reducere a pedepsei prevăzută de art. 320¹ alin. 7 din Codul de procedură penală anterior, reținută condamnatului și valorificată în pedeapsa concretă.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 16 iunie 2014.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI
DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **CORINA MICHAELA JÎJÎIE**

Magistrat-asistent,
Aurelia Hirt

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.500	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

